

Első költemény

kékbefagyott tóra csörren a Nap. gyermekkorom gyűrűző
aranypénzét perditem az égre, a fák
hallgatag sora fölé fényesedni. élére áll, szétgurul, a négy
égtáj tengelyén karikázik, s csak felgördülnek mögöttem
a hajnal elnyűtt, nehéz függönyei, néma díszletek lebegnek
helyükre a szélben, s a megremegő iránytű végén
egyszerre körbeleng minden út. nézd, az emlékezet
összevillanó síkjain, fölkiüllözve immár és szabadon, elszorult
szívem felé siklik a négy kerék. szájában szipka, és
kikocsizik nagyapám, ki az úri mezőre —, annyi de annyi
füstölgő napból deresedik vissza a látvány, s az átizzadt
égtájak között még ma is láthatáron túlra lüktet elszabadult
lovaival a rét. kék part zörög alattunk
tova, én meg csak szökülök az úthoz a bakon, s szívemben
meg-megdöccen a sűgás: hordjuk a homokot az istennek, hadd
nehezüljön égből a földre, s a szavak mögött még erdőnyi fát nem
gyanítok, úgy kérdezem: MIKOR ÉRÜNK ODA, PAPA? s látom,
vérben úszik a horizonton egy szekér, nagyapám
levágott lábáról homlokára csúsznak az utak —

ISTEN ÚTJAIT FÖLTÉRKÉPEZI MAJD A FÁJDALOM!

s kérdezem újra, szólna, de szájában nincsen szó, és intene, de
karjában elakadt már a mozdulat, bólintana, de nyakában
partra sziklásult már a fej, és
szemében, de vacogó szemének mélyén örvénylik, fehér kövekben
hül ki a tekintet —

talpig múlt időben árulom magam a költemény sarkán

a behavazott réten kockacukrot ropogtatnak
a lovak. hímestojáson billeg az ég, s gurul
a kisbíró tavaszból a télbe —, közhírré tétetik: sapkájából
szerteröpülnek a sikongó szelek, vert csizmája
nyomán csengettyűzik a hó. mint szédült madarak, köröznek
fölöttünk az óramutatók, s nagy, fénytelen
molekulákban verődik halkuló szívünkhöz az idő —

még szedertől lila szájjal állok ott szökén az udvar
bekerített árnyékában, s csak bámulom a holdat, mert nem hagy
el, engem követ —, irgalmatlan csapódik a talpam
alá a föld is, ha futok a folyóhoz. s moccan a part, és
állok a szárnyas tükörben talpig várakozásban, és állok
a gágogó utcán térdig porban, s a tagolhatatlan mondat kék sűrűjéből
rebbenő ludak húzzák fölem az alkony
puhán tollasodó metaforáit —, közhírré tétetem:
betilthatatlan álmok szobroznak fejemben.

némán sodródik arcom
a hőésben. kiszáradt kút áll, az éjszaka kihűlt gödreiben
végleg ottragad egy nap, s megsüppedt helyemre lágyan csorog, csorog a
kontúrtalan ég. látod, a tükör letakart vizébe
örökre belefagyott a félelem, s a fákról szivdobbanásnyi fájdalomukban
hosszan felsuhognak e csapzott madarak.

valahol a kifakult mezőkön guillaume
apollinaire kezében fölnevez a hajam. összeérnek
vállunkon a csöndek: fölzsákkolt emlékére bizonytalan, fehér
lépéseket teszek az időben. elsötétült vermek
mélyén lappang a világ. körülöttünk felszakadozik a fény kontúrja, s
a derengő falakból szívemig hatol egy
tekintet.

hajléktalan vagyok, mint két pont között
a végtelen. kihantolt éveket hordok csupán a megöszült hajnal
színe elé, s egy felvillanó nyakszirtről is — annyi de annyi év
után! — visszaborong hajad büszke illata: semmi sem
hagy már el, csak épp meghatároz. s mintha még föllüktetne
arcunk a bukdácsoló sarkon, valcerozva úgy
elpörögnek mint a dobra vert évszakok. közhírré tételnek szavaim
a hallgatás hótól roskadozó díszletei között, s te megidézetlen is
ott állsz minden félbehagyott mozdulatban, míg el nem
fehérédnék bennünk a csend lágyan tempózó mondatai, s mély
lélegzetet véve, napjaink
hosszú sora testületileg kivonul a becukrozott
rétre.

megédesült ritmusokban, hófehér tornyok
közt kísért egy álom —

A madár súlya

Az arcunkból majd az marad, hogy inkább megtartottuk
magunknak. Jut idő, s elhangzanak még a fák árva
csendjei, mintha azt beszélnék el, amiről eddig
egyre szó volt már, vagy amiről hallgatni szavakkal
nem is lehetett volna.

Járok ebben a világban,
megnézem, hova és meddig tartozom, de többre itt
nem is emlékezhetem, mint hogy a várakozást
újabb várakozás követte. Így felváltva osztja
meg nappal az éjt s éj a nappalt. Olykor csak kizökken
súlyából egy-egy kő, vagy átsétálok az avarral
borított parkon, s ez teljesedik ki abban, ami
egyszer még részleteiben is hozzánk tartozik. De
az a pillanat épp olyan lesz csupán, mintha bármely
más lenne.

Nem kell, hogy időkből jelenj meg értem, s nem
kell az sem, hogy szavaimra szavakat bizz. Ha szólnak

is azok, csak elnyugszanak egy nyílt, fehér álomban,
mint a behavazott ágak, ahogy leválik róluk
egy-egy madár súlya. Rezzenéstelen arccal érzem,
mily nyomtalanul húzza magát felém a szél, s hogy a
helyeken, ahol egykor mégis, mégis ottragadtam,
a helyben járó ég ma már nélkülem is megindul.

Van így

Marina Cvetajeva emlékének

*Mint aki csak van, úgy voltam éppen —,
és szívükbe húzódtak a tárgyak.
Ettem-ittam, majd egy kicsit féltem.
A falak a szobában megálltak.*

*Emlék emlékre szállt. Hogy is van ez,
gondoltam szüntelen, hetek óta,
hogy elhull mind egyre, ha volt, ha lesz.
(Hisz tér így az ember nyugovóra.)*

*S csak kiesett helyéről az ablak
— álomban hol jártam, hol és merre? —,
de reggel fölcipelte a hajnalt
vissza az ötödik emeletre.*

*Napközben is végig észben tartom,
egy ébresztőóra milyen árva.
Teszek-veszek. Megnézem az arcom.
Kezemtől kihűl a postaláda.*

*S: eljő a nap! Mondogatom, jól van.
Csendje nincs a lombnak semmi fákon.
Torkomban verdes a szívem szótlan —,
hát kigombolom a kiskabátom.*

*Csak ott vagyok, hol a szelek laknak,
ahol a part mindig tengerre néz.
Vállam megtartom a madaraknak,
s majd eltemet a hús, a csont, a mész;*

*és megfagy az arcom is, ez a kő,
visszamerül vak, fehér súlyába.
Fálnak fordított, nagy tükreiből
homok csordogál —, de már hiába :*

*csak hazajutok magamhoz egyre,
zsebemben fű, s még az is meglehet,
hogy elhiszem végül, majd egy reggel
a saját halálomra ébredek.*